

KAPITOLA 4

EKERÖ, STOCKHOLM – 18:45
O 3 MĚSÍCE POZDĚJI

Lova Malmová měla stále pocit, že nestíhá. Nestíhala domácí práce – její domov vypadal příšerně. Nestíhala Wilhelma. Měla pocit, že promeškává, jak její syn roste. Nemluvě o penězích – ty byly v jejím životě katastrofou samou o sobě a snažila se na ně nemyslet. Nikdy nedělala nic jiného, než že se snažila něco dohnat. Někdy jí připadalo, jako by už neměla kontrolu nad svým vlastním životem, ale jenom běžela vedle něj a vyplňovala mezery, které se objevovaly. Nenáviděla to. Nenáviděla pocit nekonečné bezmoci. Nenáviděla ten pocit, že její život ovládají ostatní. Na prvním místě seznamu nenáviděných byl její editor Kenny, který jí nutil k práci na bezvýznamném článku o čínské bezpečnostní politice.

Se svým kombíkem Volvo z roku 1994 zatočila kolem perfektně zastřiženého živého plotu na její ulici až příliš rychle. Všechny pozemky až na ten její byly z původních letních dovolenkových sídel zmodernizovány do podoby klasických domů. Nějaký muž s rachotem pojížděl po svém již nakrátko střiženém trávníku na zahradním traktůrku. Šerífky na ulici byly v plném květu. Nějací mladíci na příjezdové cestě ladili moped. Ono Volvo bývalo mazlíčkem jejího otce, staral se o něj s pedantskou láskou. Když to auto zdědila, bylo jako nové, navzdory tomu, že už mu bylo patnáct let. Nyní už na svůj věk vypadalo.

Její dům byl na konci ulice, u lesa. Omítka se z něj loupala a potřebovala obnovit. Zaparkovala a vystoupila. Konečně nastalo teplé počasí, a i když už slunce zapadalo, tričko bylo stále dostačujícím oděvem. Její unavené oči vypovídaly o příliš mnoha patnáctihodinových pracovních dnech. Bylo

jí těsně přes třicet, byla dle mnohých atraktivní, neměla ale sílu, aby se starala o svůj vzhled. V malé zahradě vedle domu byly rezavé houpačky. Emma, mladá chůva, seděla na jedné z nich, shrbená nad mobilem a píšící textovou zprávu.

„Omlouvám se za zpoždění,“ donutila se říct Lova.

„V pohodě,“ odpověděla Emma, aniž by se na ni podívala.

Lova se rozhlédla. Zpoza rohu přiběhl starý zlatý retrivr, a když ho Lova drbala v hustém kožichu, potěšeně vrtěl ocasem.

„Sedí na stromě,“ oznámila Emma, jako by to byla samozřejmost.

Lova položila tašku na zem a vyrazila směrem k jabloni na kraji zahrady. Wilhelm seděl na větvi několik metrů nad zemí a křečovitě svíral kmen. Rukávy jeho černo-červeného kabátu byly příliš krátké a Lova tak viděla čerstvé škrábance na jeho útlých pažích. Věděla přesně, jak se tam ocitly a kteří spratci je tam pro svou zábavu udělali, ale prozatím se to rozhodla ignorovat. Zpod pirátského klobouku bylo těžké spatřit jeho výraz. Lebka a zkřížené hnáty z jeho přední strany se na ni zle šklebily.

„Pojď, Wilhelme. Skoč! Já tě chytím,“ řekla s nuceným klidem Lova.

Wilhelm si vytáhl nahoru pásku, kterou měl přes oko, aby lépe viděl, ale zavrtěl hlavou.

„Říkala jsem ti, že můžeš lézt na stěžeň. Máš na hraní starou dědovu plachetnici,“ řekla a ukázala na dřevěnou loď za garáží, neschopnou plavby.

Vytáhla mobilní telefon, zapnula kameru a začala Wilhelma natáčet.

„Natočím tě, jak skáčeš,“ snažila se ho povzbudit.

Tuhý jako prkno i nadále visel na kmeni, stejně jako občas visel na ní, když ho nechávala ve školním klubu.

„Pospěš si – než půjdeme spát, dáme si palačinky se zmrzlinou.“

Lova se natáhla, ale nemohla na něj dosáhnout. Bylo jenom potřeba, aby dal nohu trochu níž, to ale odmítal udělat. Nezafungoval ani její nejlepší úplatek – uvědomila si, že něco není v pořádku. Útroby se jí sevřely ještě víc.

„Jsi naštvaný?“

Wilhelm zůstal potichu, nepohnul se ani o píď.

„Omlouvám se, že jsem tě nemohla vyzvednout, jak jsem ti slíbila, ale musela jsem zůstat v práci.“

„Nemůžu,“ podařilo se mu říct.

„Proč lezeš na strom, když tam ani nechceš být?“

Nejspíš to sám ani neví, pomyslela si. Děkala všechno pro to, aby zakryla rostoucí znechucení a podrážděnost.

„Chytím tě.“

Na chvilku se chystal to zkusit, v poslední chvíli ale zaváhal a zavrtěl hlavou.

„Tak pojď! Skoč! Dokážeš to,“ povzbuzovala ho tím nejjemnějším hlasem, jakého byla schopna. „Já chci jít dolů,“ skoro se modlil Wilhelm.

„Tak skočte, kapitáne Šavlozube!“ zvolala teatrálně Lova.

Znovu sebral veškerou svou odvahu. Opatrně změnil úchop jednou rukou a dal nohu níž, ale zavadil o svůj dalekohled, ležící vedle něj. Lova se skrčila, aby se padající hračky vyhnula. Ta přistála s žuchnutím na zem a rozbila se na kusy. Wilhelm zasténal a chytil se kmene ještě pevněji.

„Koupíme nový. Skoro už tě mám.“ Postavila se na špičky a zkoušela ho chytit za nohu. Nemohla na něj však dosáhnout. Vzdychnula a uvědomila si, že Emma už bez rozloučení odešla.

„Přinesu žebřík. Vydrž, dobře?“

Lova vešla do domu a zpod verandy vytáhla žebřík. Zrovna když ho opřela o kmen, zazvonil jí mobil. Vyzváněcí tón byla jedna z jejích oblíbených písní – *Panic* od The Smiths. Možná to byl špatný nápad – ta písnička jí kvůli tomu zcela přestala přinášet dobré vzpomínky. Už si ani nemohla vzpomenout, kdy naposledy jí zvonění telefonu přineslo nějaké dobré zprávy. Z displeje bylo jasné, že volá redakce. Když se jí chtěl Kenny opravdu dovolat, nikdy nevolal ze svého vlastního čísla, zejména když věděl, že je doma. Ten vůl neměl ani ponětí, jaké to je, být svobodná matka. Kdyby ho měl, nevolal by jí desetkrát denně, pomyslela si. Nestydatě zneužil její finanční situace jako novinářky na volné noze. Instinktivně se chystala hovor zvednout, ale udržela se a nechala telefon vyzvánět. Položila nohu o pár příček nahoru a její obnošené úzké džíny na ní praskly. Nakonec se

jí však podařilo Wilhelma z žebříku dostat dolů. Když pak ruku v ruce přecházeli po trávníku, znovu se ozvala *Panic*. Ona se ale jen podívala na Wilhelma a telefon vypnula. Dnešní noc chtěla prostě strávit s tím, koho milovala nejvíc na celém širém světě.